

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Szegedi Ítéltábla Dr. Hofszang Katalin ügyvéd által képviselt **(felperes neve, címe)** szám alatti lakos felperesnek - **(gondnok neve, címe)** által képviselt **(I.r. alperes neve, címe)** szám alatti lakos I.r., Erdélyi Miklós ügyvéd által képviselt **(II.r. alperes neve, címe)** szám alatti lakos II.r., **(III.r. alperes neve címe)** szám alatti lakos III.r., **(IV.r. alperes neve címe)** szám alatti lakos, a személyesen eljáró **(V.r. alperes neve, címe)** szám alatti lakos, a **(VI.r. alperes neve, címe)** szám alatti lakos, **(VII.r. alperes neve, címe)** szám alatti lakos VII.r. alperesek ellen élettársi közös vagyon megosztása iránt indított perében a Csongrád Megyei Bíróság 2010. január 6. napján kelt 13.P.22.073/2007/61. számú ítélete ellen a II. és a IV.r. alperesek 62. szám alatt előterjesztett fellebbezése folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét részben, az alábbiak szerint újraszövegezve változtatja meg.

Megállapítja, hogy az **(gépkocsi forgalmi rendszáma)** Opel Astra típusú személygépkocsi $\frac{1}{2}$ hányadban a felperes tulajdonát képezi. Az ezt meghaladó keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II., III. és IV.r. alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 300.000,- (háromszázezer) Ft elsőfokú perköltséget.

A felperes költségmentessége folytán le nem rótt 327.000,- Ft illetékből az I-IV.r. alperesek egyetemleges 12.000,- (tizenkettőezer) Ft-ot kötelesek megfizetni az illetékes állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak, míg az ezt

meghaladó 315.000,- (háromszáztizenötezer) Ft elsőfokú eljárási illeték, valamint a Csongrád Megyei Bíróság által előlegezett 116.100,- (egyszáztizenhatezer-egyszáz) Ft szakértői költség a Magyar Állam terhén marad.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. és a IV.r. alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 150.000,- (egyszázötvenezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

A le nem rótt fellebbezési eljárási illetékből a II. és a IV.r. alperesek egyetemlegesen 12.000,- (tizenkettőezer) Ft-ot kötelesek megfizetni az illetékes állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak, az ezt meghaladó 315.000,- (háromszáztizenötezer) Ft másodfokú eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS:

Az I., II., III. és a IV.r. alperesek néhai **(személynév 1.)** gyermekei. A felperes a néhaival 1991. szeptember 15-től annak 2006-ban bekövetkezett haláláig élettársi kapcsolatban élt. A néhai szociális járadékban, majd 2003. évtől rokkantnyugdíj ellátásban részesült. Az élettársi kapcsolat létesítésekor több ingatlannak is a tulajdonosa volt, amelyeket az életközösség időtartama alatt felújított és értékesített, az ebből befolyó összegből újabb ingatlanokat vásárolt. Ugyanígy foglalkozott gépkocsik vásárlásával és eladásával is. Az élettársi kapcsolat létesítésekor a néhai tulajdonát képezte a **(település 1. címe)** szám alatti ingatlan, amelyen az élettársi kapcsolat fennállása alatt zajlott építkezés eredményeként lakásokat, illetve 1992-1993. évben egy vendéglátó egységet alakítottak ki. A lakásokat értékesítették, ennek következtében az örökhagyó tulajdoni hányada 343/950 illetőségre csökkent, amely a felépítményben lévő földszinti üzlethelyiségnek és az üzlet felett található 40 m² alapterületű tetőtéri lakásnak felel meg.

Az ingatlan további tulajdonosai az V., VI. és a VII.r. alperesek.

A felperes 1993. szeptember 13-áig munkaviszonyban állt, ezt követően rokkantnyugdíjazására került sor. 1994. évben egyéni vállalkozóként működtette a **(település 1. címe)** szám alatt kialakított büfét. A néhai által vásárolt ingatlanokon végzett felújítási munkák szervezésében ő maga is közreműködött, továbbá ellátta a háztartási teendőket.

A néhai 1998-tól pszichiátriai megbetegedésben szenvedett, állapota 2000-től fokozatosan romlott, 2002. évtől kezdődően állandó felügyeletet, gondozást igényelt, amit a felperes biztosított számára 2003. év elejéig, amikor ő maga is gyógyintézeti ellátásra szorult. Ekkor az I-IV.r. alperesek a néhait szociális otthonban helyezték el, aki azonban rövid idő elteltével visszaköltözött a felpereshez, vele élt 2003. szeptember 10-étől a 2006. október 20. napján bekövetkezett haláláig. Napi gondozását, ellátását a felperes biztosította.

A felperes és a néhai az élettársi kapcsolat keletkezésekor meglévő vagyonukat és annak szaporulatát külön kezelték, ezek átmeneti vegyülését illetően egymással elszámoltak, amelynek eredményeként a néhai 1998-ban, vagy 2001-ben - pontosan nem tisztázható időpontban - 4.000.000,- Ft-ot adott át a felperesnek.

A **(település 2. címe)** szám alatti ingatlan $\frac{1}{2}$ arányban a felperes, $\frac{1}{4}$ - $\frac{1}{4}$ arányban a leánya és a veje tulajdonában állt. Azt 2001. október 19. napján 4.500.000,- Ft vételárért eladták, amelyből a felperesnek 2.000.000,- Ft jutott. A felperes és a néhai a 2002. június 12. napján kelt adásvételi szerződéssel 4.400.000,- Ft vételárért megvásárolta a **(település 3. címe)** szám alatti lakásingatlant oly módon, hogy az $\frac{2}{3}$ arányban a néhai, $\frac{1}{3}$ arányban pedig a felperes tulajdonába került. A felperes a **(település 2. címe)** ház árából származó összegből járult hozzá a vételárhoz. Ezt az ingatlant 2003. április 4. napján értékesítették 5.200.000,- Ft-ért, ebből a felperes 2.000.000,- Ft-ot kapott, a különbözetet pedig az örökhagyó elhelyezte az Erste Banknál vezetett közös bankszámlán.

A néhai az általa 1996. május 7. napján megvásárolt **(település 4. címe)** alagsor 1.szám alatti, nem lakás céljára szolgáló ingatlanrész 2003. évben a felperesnek ajándékozta.

A néhai hagyatékát képezi - többek között - a **(település 1. címe)** számú ingatlan örökhagyó nevén jegyzett tulajdoni hányada, az T. Kereskedelmi Bank Rt. igazolása szerinti postai kamatozó könyves betétben lévő 510.000,- Ft és kamatai, valamint az **(gépkocsi forgalmi rendszáma)** Opel Astra típusú gépkocsi. A néhai törvényes örökösei az I-IV.r. alperesek, akik részére a közjegyző az örökhagyó perrel nem érintett hagyatékát 5317.Kjő.20/2007/22-I. számú végzésével egyezség, illetve törvényes öröklés rendje szerint adta át.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy a **(település 1. címe)** szám alatti ingatlan néhai tulajdonaként nyilvántartott illetőségének, az **(gépkocsi forgalmi rendszáma)** gépkocsinak, valamint az 510.000,- Ft értékű bankbetétnek $\frac{1}{2}$ része élettársi vagyonközösség jogcímén a tulajdonát képezi. Keresete indokolása

szerint a néhaival 1991. szeptember 15. napjától a néhai haláláig élettársi kapcsolatban éltek, az együttélésük alatti vagyonszerzésben egyenlő arányban működtek közre.

Hivatkozott arra is, hogy a különvagyonát képező, házassága megszűnésekor neki jutó 1,5 millió forint készpénzt a néhaiak átadta, aki azt a közös gazdálkodás során ingatlanvásárlásra, illetve a **(település 1. címe)** szám alatti ingatlan felújítására fordította.

Az I-IV.r. alperesek a kereset elutasítását kérték. Nem vitatták, hogy a felperes és a néhai között a keresetben megjelölt időponttól kezdődően élettársi kapcsolat állt fenn, állították azonban, hogy az 2001. évben megszakadt, az élettársak egymással elszámoltak, aminek eredményeként a felperes 3.960.000,- Ft-ban részesült. Ezt követően a felperes és a néhai között 2001. év végétől 2002. év elejétől gondozási jellegű viszony állt fenn, a nyújtott szolgáltatásért a felperes térítésben részesült. Állították, hogy a gépjármű a néhai saját pénzéből került megvásárlásra. Az élettársi kapcsolat örökhagyó haláláig terjedő időre történő megállapítása esetére a szerzési arányt 80-20 %-ban kérték megállapítani a felperesre terhesebben.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy a **(település 1. címe)** szám alatti ingatlan néhai **(személynév 1.)** nevén jegyzett tulajdoni hányadából 44/100 tulajdoni illetőség, az **(gépkocsi forgalmi rendszáma)** Opel Astra típusú személyautó, valamint az T. Kereskedelmi Banknál kezelt postai kamatozó betétkönyv örökhagyó elhalálozásakor 510.000,- Ft egyenlege és annak időközi kamatai a felperes tulajdonát képezik élettársi vagyonközösség jogcímén. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította, az V-VII.r. alpereseket az érintett ingatlan tekintetében a tulajdonosváltás türéseire kötelezte és megkereste a földhivatalt a felperes tulajdonjogának bejegyzése iránt. Rendelkezett a perköltség, a le nem rótt illeték és az állam által előlegezett költség viseléséről. Az élettársi kapcsolat időtartamát illetően elfogadta a felperes azon előadását, miszerint az a néhai haláláig fennállt. Álláspontja szerint az I-IV.r. alperesek az őket terhelő bizonyítási kötelezettség körében nem tudták igazolni, hogy az életközösség 2001. évben véglegesen megszakadt, és az élettársak vagyoni viszonyaikat véglegesen rendezték. Az alperesi előadás cáfolatára alkalmas körülményként értékelte, hogy a felperes és az örökhagyó - a korábbi életvitelüknek megfelelően - a 2001. év után is közösen vásároltak ingatlanokat, amelyeket utóbb nyereséggel adtak tovább. Kiemelte, hogy a meghallgatott tanúk **(tanú 1., tanú 2., tanú 3., tanú 4., tanú 5.)** vallomása azt igazolta, hogy a felperes és a néhai folyamatosan együttlaktak, közös lakásukból egyik sem költözött el, az ingatlanok és gépjárművek vásárlásából, felújításából és továbbértékesítéséből álló gazdasági tevékenységüknek csak a néhai betegsége vetett véget, amelyet követően kizárólag a **(település 1.neve)** utcai söröző bérleti díjából és nyugdíjukból éltek. A szerzésben való közreműködés arányát vizsgálva bizonyítottan fogadta el a felperes azon

állítását, miszerint ő maga 1,5 millió forint készpénzzel rendelkezett, ami a közös gazdálkodás során felhasználásra került. Nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy az e pénzösszeg néhai részére történt átadásának igazolására csatolt kölcsönszerződésen a néhai aláírásának valódiságát illetően ellentétes szakértői vélemények állnak rendelkezésre. Érvelése szerint ugyanis a felperes leánya, **(személynév 2.)**, valamint veje, **(személynév 3.)** tanúvallomása, továbbá a felperes és volt házastársa házastársi közös vagyonához tartozott **(település 2. címe)** alatti ingatlan tulajdonjogi helyzetének a volt házastársak közötti rendezése igazolja a házastársi közös vagyon megosztását, és hogy ennek eredményeként a felperes 1 millió Ft-ot meghaladó készpénzhez jutott, amit a perbeli élettársi kapcsolatában felhasznált. **(tanú 3.)** tanúvallomása alapján bizonyítottnak fogadta el, hogy a felperes maga is aktívan közreműködött az ingatlanok vásárlásához, illetve felújításához kapcsolódó tevékenységben. Értékelte továbbá, hogy a felperes az életközösség fennállása alatt magasabb összegű jövedelemmel rendelkezett, hiszen munkaviszonyban állt, majd pedig nyugellátásban részesült, ezzel szemben a néhainak csak a szociális segély volt a kimutatható jövedelme. Mindezen adatokkal szemben álláspontja szerint az alperesek nem tudták igazolni a néhai általuk állított közreműködésének arányát, ezért a szerzési arányt 50-50 %-ban ítélte megállapíthatónak. A perben beszerzett igazságügyi ingatlanforgalmi szakértői vélemény alapulvételével határozta meg az ingatlanból a felperest élettársi vagyonközösség címén megillető tulajdoni hányadot. Megállapította továbbá, hogy az örökhagyó halálakor meglévő gépkocsi és betétállomány $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányada élettársi vagyonközösség jogcímén ugyancsak a felperest illeti.

Az ítélet ellen a II. és a IV.r. alperesek éltek fellebbezéssel, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérték. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a tényállást tévesen állapította meg, a bizonyítékokat okszerűtlenül értékelte és abból téves következtetésre jutott. Kiemelték, hogy a felperes tulajdoni igényét az ingatlan vonatkozásában az 1992. július 2. napján kelt kölcsönszerződésre alapította, amely kapcsán bizonyítást nyert, hogy az azon szereplő aláírás nem az örökhagyótól származik. Ennek alapján a felperes leányának és vejének perbeli szavahihetősége is megdőlt, hiszen vallomásukban azt állították, hogy az örökhagyó a kölcsönszerződést előttük írta alá. Megalapozatlannak találták azt az ítéleti következtetést is, miszerint élettársi közös szerzés címén az ingatlan 44/100 tulajdoni illetősége akkor is megilleti a felperest, ha a kölcsönszerződésen szereplő aláírás nem az örökhagyótól származik. Hivatkoztak arra, hogy **(tanú 2.)**

(tanú 5.) és (tanú 4.) tanúk vallomása mindenben alátámasztja a védekezésüket, ehhez képest tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy bizonyítási kötelezettségüknek nem tettek eleget. Változatlanul fenntartották azon előadásukat, miszerint az életközösség 2001-ben szakadt meg, ezt követően a felperes csupán az örökhagyó gondozását látta el díjazás ellenében. Érvelésük szerint ezt igazolja, hogy a volt élettársak 2001-ben vagyoni viszonyaik rendezésében megállapodtak, és ennek alapján 3.960.000,- Ft került

kifizetésre a felperesnek. Állították, hogy a felperes ebből vásárolta a **(település 3.)** szám alatti ingatlan 1/3 tulajdoni illetőségét, míg a néhai a vételár 2/3-át fedezte, így amikor az ingatlant eladták, az örökhagyónak visszamaradt pénzből került elhelyezésre a perbeli betétkönyvben lévő összeg, így az élettársi közös vagyonnak nem minősül. Álláspontjuk szerint az élettársi kapcsolat megszakadására utal az a körülmény is, hogy az örökhagyó a **(település 4. címe)** szám alatti alagsori ingatlanrészt a felperesnek ajándékozta az általa nyújtott gondozási tevékenység fejében. Hangsúlyozták, a felperes előadásával ellentétben a **(település 2. címe)** szám alatti ingatlan eladásából származó összegből a felperes nem jutott pénzhez, mert bár az ingatlan-nyilvántartásban a felperes, valamint a leánya és a veje szerepelt tulajdonosként, azonban a tehermentesítés után megmaradt összeg az örökhagyóé lett az ingatlanon általa elvégzett beruházások ellenében. Változatlan álláspontjuk szerint a néhai építési vállalkozóként jelentős összegű jövedelemre tett szert, amely indokolja a javára 80 % arányú közreműködés figyelembevételét. Megjegyezték azonban, hogy az elsőfokú bíróság a felperes jövedelmi viszonyait nem tárta fel.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A fellebbezés **túlnyomórészt alapos.**

A perben nem volt vitatott, hogy felperes és az I-IV.r. alperesek édesapja a Ptk. 685/A. §-a - korábban 578/G. § (1) bekezdése - szerint minősülő élettársi kapcsolatban éltek 1991. szeptemberétől kezdődően. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az életközösség - az alperesek állításával ellentétben - a néhai haláláig mindvégig folyamatosan fennállt, arra vonatkozó peradat, amely az életközösség jogi következményekkel is járó megszakadásának megállapítását tenné lehetővé, nem áll rendelkezésre. A felperes és a néhai - a rövid intézeti elhelyezés időtartamától eltekintve - mindvégig egy lakásban laktak. Az I.r. alperes törvényes képviselője, a néhai elvált házastársa, **(személynév 2.)** maga adta elő, hogy bár 1999. évben találkozgatott a néhaival, ez azonban nem változtatott a néhainak a felpereshez fűződő kapcsolatán. Ugyancsak az alperesek érdekkörébe tartozó tanú, a IV.r. alperes házastársa **(személynév 3.)** nyilatkozott úgy, hogy a felperes és az apósa annak betegsége alatt is élettársakként éltek együtt. Ezzel egybehangzó vallomást tett **(tanú 2.)** tanú is. Önmagában az, hogy az élettársak között a

Pf.II.20.298/2010/3. szám

vagyoni viszonyait illetően az életközösség fennállása alatt történt elszámolás, az alábbiakra tekintettel szintén nem cáfolja az életközösség folyamatosságát.

Az élettársi kapcsolat fennállása alatt keletkezett vagyonszaporulat tekintetében a közös szerzés vélelme érvényesül. A Ptk. 200. § (1) bekezdése által deklarált szerződéses

szabadság elvéből következik azonban, hogy az élettársak a Ptk. rendelkezéseitől szerződéssel eltérhetnek (BH. 2007/122. számú jogeset). Nincs akadálya annak, hogy egyes meghatározott forrásból származó jövedelmüket, vagy jövedelmük meghatározott részét, illetve hányadát az arra vonatkozó kizárólagos tulajdonuk fenntartásának szándékával és a kizárólagos tulajdonszerzésük lehetősége biztosításának a célzatával egymástól elkülönülten kezeljék, illetve az együttélésük idején külön-külön szerzett vagyonuk teljes egészében, vagy részben megőrizze különvagyoni jellegét (vagyon-elkülönítés), azaz közös tulajdon egyáltalán ne, vagy csak bizonyos vagyontárgyak tekintetében keletkezzen. Kifejezhetik szándékukat az iránt is, hogy mindaz a vagyonszaporulat, amelyet közös gazdálkodásuk eredményeként létrehoznak, közös tulajdonukba kerüljön (vagyonegyesítés). Az együttélés ideje alatt megszerzett vagyontárgyak jogi hovatartozását illetően a felek megállapodása nincs alakszerűséghez kötve, az írásban, szóban és ráutaló magatartással egyaránt létrejöhet. A perbeli esetben a felek ráutaló magatartással létrejött vagyon-elkülönülésben való megállapodását támasztják alá az alábbiak: A peradatokból kitűnően az életközösség létrejöttékor mind a felperes, mind pedig a néhai rendelkezett vagyonnal. Nem vitás, hogy a **(település 1.neve)** utcai ingatlan a néhai különvagyonát képezte. A felperes állította, hogy az azon végzett beruházásokhoz felhasználásra került a kizárólagos tulajdonát képező 1.500.000,- Ft készpénz, amelyet az 1992. július 2. napján kelt kölcsönszerződéssel kívánt igazolni. Oszítja az ítéltábla az alperesi fellebbezésnek a kölcsönszerződést érintő aggályait, azonban a jogvita elbírálása szempontjából annak a következők miatt nincs jelentősége. A szerződés szövegéből kitűnően a felperes az ott szereplő összeget befektetési céllal, készpénzben történő elszámolás kötelezettségével adta át a néhainak, ami arra utal, hogy az élettársak különvagyonuk elkülönültségét megtartották. Ezt alátámasztja a későbbiekben pontosan meg nem határozható időpontban megtörtént elszámolás is, amelynek során a felperes 4 millió forinthez jutott hozzá. Az ítéltábla ezen összeg felperes részére történő kifizetését bizonyítottnak fogadta el, mert - bár a perben tett személyes meghallgatásakor ezt tagadta - a hagyatéki eljárásban 2007. március 19. napján kelt, a közjegyzőhöz személyesen írt beadványában maga nyilatkozott úgy, hogy 1998. évben átadott részére a néhai 4 millió forintot, az erre vonatkozó 2007. február 21. napján tartott hagyatéki tárgyaláson tett alperesi előadást pedig - a dátumtól eltekintve - nem vitatta (5317/Kjő.20/2007/6. számú jegyzőkönyv 4. oldal).

A vagyon-elkülönülésben való megállapodást igazolják a **(település 3.)** lakás megvásárlásának és eladásának a körülményei is. A **(település 2.)** szám alatti ingatlan a felperes $\frac{1}{2}$ részben volt tulajdonosa, annak 4.500.000,- Ft eladási árából állítása szerint 2 millió forinthez jutott. Ezt követően, 2002. június 12. napján került megvásárlásra a **(település 3. címe)** szám alatti lakásingatlan 4.400.000,- Ft vételárért, amelyhez a felperes - a másodfokú tárgyaláson is megerősített - előadása szerint a **(település 2. címe)** ingatlan eladásából neki jutó 2.000.000,- Ft-tal járult hozzá, a

különbözetet pedig a néhai fizette. Majd az ingatlan 2003. április 4. napján történő értékesítéséből befolyó 5.200.000,- Ft eladási árat is megosztották a néhaival tulajdoni hányadaik arányában úgy, hogy neki 2.200.000,- Ft, a néhainak pedig 3.000.000,- Ft jutott. Mindez azt bizonyítja, hogy az élettársak szándéka arra irányult, hogy az alvagyonaik között elszámoljanak. Ez az elszámolás a **(település 1.neve)** utcai ingatlanon végzett beruházást érintően is megtörtént az élettársak között a 4 millió Ft felperes részére történő átadásával. Ebből pedig az következik, hogy az elszámolásra tekintettel a **(település 1.neve)** utcai ingatlan megtartotta különvagyoni jellegét, azaz ennek kapcsán a felperes tulajdoni igényt nem érvényesíthet függetlenül attól, hogy a beruházás a közös vagyon, vagy az élettársak kizárólagos vagyonának terhére történt. Megjegyzi az ítéletábra, arra vonatkozó peradat, miszerint a **(település 1.neve)** utcai söröző létesítésekor az élettársak rendelkeztek volna olyan közös vagyoni megtakarítással, amelyből a beruházást finanszírozni tudták volna, nem áll rendelkezésre.

Alaptalan ugyanakkor az Opel gépkocsit élettársi közös vagyonnak minősítő ítéleti rendelkezést támadó alperesi fellebbezés. A gépkocsit a felperes és a néhai élettársi életközösségük fennállása alatt vásárolták, amely tekintetében érvényesül a közös szerzés vélelme. Azt, hogy ennek forrása a néhai különvagyoni pénzeszköze lett volna, az alperesek az őket a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján terhelő bizonyítási kötelezettség körében nem igazolták. Az élettársak együttélésük alatt a szerzésben való közreműködés arányában szereznek közös tulajdont. Ha a közreműködés aránya nem állapítható meg, azt azonos mértékűnek kell tekinteni (Ptk. 578/G. § (1) bekezdés). Az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az I-IV.r. alperesek nem bizonyították a néhai általuk hivatkozott mértékű közreműködésének arányát. A szerzési arány meghatározásának alapjául csak konkrét, kézzel fogható adatok szolgálhatnak, arra nincs lehetőség, hogy a bíróság pusztán azon az alapon, hogy valamelyik fél valószínűsíthetően a másikhoz képest magasabb jövedelemhez jutott, becsléssel állapítsa meg a szerzésben való közreműködés arányát. Az I-IV.r. alperesek állították ugyan, hogy a néhai gépkocsik és ingatlanok vásárlásából, eladásából olyan jelentős összegű jövedelemre tett szert, amely a javára 80 % szerzési arány megállapítását teszi lehetővé, de erre vonatkozó adatot nem szolgáltatottak, ezért az ítéletábra nem látott lehetőséget az elsőfokú ítélet

Pf.II.20.298/2010/3. szám

megváltoztatására e tekintetben. Ennek következtében a per tárgyát képező gépkocsi $\frac{1}{2}$ arányban élettársi közös vagyon jogcímén a felperes tulajdonát képezi.

Nem minősül azonban az élettársak közös vagyonának a hagyatékban szereplő 510.000,- Ft értékű postai kamatozó betét. A felperes előadása szerint a néhai a **(település 3.)** lakás eladásából származó 3.000.000,- Ft-ot - amely a fentiekben írtak szerint különvagyonának minősül - helyezte el a közös bankszámlán, ebből következően az

annak felhasználásából származó betét megtartotta különvagyonosi jellegét. Nem teszi ugyanis a különvagyonosi készpénzt közös vagyonhoz tartozóvá az a körülmény, hogy azt a néhai a mindkettőjük számára hozzáférhető bankszámlán tartotta, ennek alapján a felperes élettársi közös szerzés címén arra igényt nem tarthat.

A kifejtettekre tekintettel az örökhagyó hagyatékát képező vagyontárgyak közül csupán az Opel Astra típusú személygépkocsi képezte az élettársak közös vagyonát, amelynek $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadára tarthat a felperes igényt, az ezt meghaladó keresetet az ítéltábla elutasította.

Az 5.450.000,- Ft pertárgyértékhez képest a felperes mindössze 200.000,- Ft erejéig lett pernyertes, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kötelezte az ítéltábla a II-IV.r. alperesek jogi képviselőjével felmerült és a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés a/ pontja és (6) bekezdése szerint megállapított elsőfokú perköltség megfizetésére.

A felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt elsőfokú eljárási illetékből az I-IV.r. alperesek az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet (Kmr.) 13. § (2) bekezdése és a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kötelesek pervesztességük arányában megfizetni 12.000,- Ft elsőfokú eljárási illetéket, míg az ezt meghaladóan le nem rótt eljárási illetéket és az állam által előlegezett szakértői költséget a Kmr. 14. §-a alapján a 13. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel az állam viseli.

A fentiekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta.

A II. és a IV.r. alperesek fellebbezése túlnyomórészt eredményre vezetett, ezért a jogi képviselőjükkel felmerült, és a már hivatkozott 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (5) és (6) bekezdése alapján megállapított másodfokú perköltség megfizetésére az ítéltábla a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a felperest kötelezte

A II. és a IV.r. alperesek illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt másodfokú eljárási illetékből a fellebbező alperesek - fellebbezésük alaptalannak bizonyult részéhez

igazodóan - 12.000,- Ft-ot kötelesek megfizetni, míg az ezt meghaladóan le nem rótt másodfokú eljárási illeték az állam terhén marad az Itv. és a Kmr. hivatkozott rendelkezései alapján.

A további alpereseknek a másodfokú eljárásban költségük nem merült fel, ezért arról az ítéltáblának rendelkeznie nem kellett.

S z e g e d , 2010. szeptember 29.

Dr.Szeghő Katalin	Zanóczné dr. Ocskó Erzsébet	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró